

Kop.

96

221

Irenne Nya och Wackra
Kärleks

Wisor,

Den Förste:

Jag lefwer i Gudsfruktan,
Förnöjder til min död, &c.

Den Andra:

Sandals Nisse med et hurt-
igt mod, &c.

Den Tredje:

Ack! da min ädla Flicka, och
min utvalda Wän, &c.

Alle tre Kunne njungas under sin wackra
och behageliga Melodier

Fahln, tryckte hos P. O. Akmer, 1788.

Jag lefver i Gudsfruktan, förtöyder till min död,
 Men et är som qväljer mit hjerta:
 En annan har bedragit min kära Fästems,
 Det må jag beklaga med smärta;
 Men aldrig i werlden jag sådant hade tänkt,
 At en så stark kärlek skall blifwa så omvänd,
 Der ~~refver~~ jag må mig beklaga.

2. O HERRE Gud omvända mit sinne och begär,
 Som jag uti troänne är har dragit,
 Har jag aldrig älskat och kallit dig så kär,
 Den tid jag med dig war trolöfwd,
 För all den kärlek jag til dig bunt har,
 Står ej til at beskrifwas för än på domedag,
 Då vi wår gärningar får skida.

3. Har har du dig förhållit inunder all den tid,
 Jag bortta ifrån dig har varit,
 Jag tror at du har lefwat uti köttslighet id,
 Samt fräck du deruti fortfont,
 Ty satan du kjent och har varit hans träl,
 Ake wänd dig nu om och akta din själ,
 Och tänk på den yttersta dagen.

4. Men tänk och besinna huru illa du har gjordt,
 Mot mig som din bästa vän har varit,
 Mot Fader och Moder, som detta fått försport,
 Och båda wårt nöje ärfarit,
 Men wärest för dig själv, som förlorat din kranz,
 Den du har borttappat i spel och i dans,
 Samt uti dit liderlige sällskap.

5. Nu måste du snart blygas, nu får du lyda lag,
 I stället för kärlek och nöje,
 Nu får du stor skam för hvar tima och dag,
 Du som min bästa vän hafver varit,
 Din lefnad hafver varit rätt ond och syndfull,
 Hur länge qvarnen mal, blir väl skäpp en gång
 Probera det den som behagar. full;

6. Kan hända du inbillar dig att få mig till man,
 Som mot mig så otrogen har varit,
 Men falskheten går ej längre för dig än:
 Min ord har du redan ärfant;
 Säg: kommer du ihåg de munteliga ord,
 Den tid jag tog afsked och från dig bort för,
 Och sökte min lycka med äran.

7. Et nedrigt sällskap det hafwer du i lag,
 Det får du med tiden besinna,
 När för en sådan lymmel du kallit dig fol,
 Som nyligen har lägrat en quinna;
 Ja nedrigare har jag wist kallit mig än,
 Som mig hade utvaldt en sådan til wän,
 Som håller sig faler för andra.

8. Gud bewara oss alla som hafwer någon wän,
 At wara mot honom otrogen,
 Ty samkar förbannelse på sig wist den,
 Som för stult är redobogen,
 Förbannad är wist den som otrogen är,
 Bedrager en Flicka som förlofwad är;
 Gud bewara oss der ifrån alla.

9. Et redeligt hjerta og til dig bunt har,
 Det du mig tilbage har lofvat;
 Jag har dig mist älskat och kallat allt för kär,
 Den tid jag med dig war trolofvad;
 Jag redeligt lofte för alla mina dar,
 Min Flicka skul ej swikas så länge lif är kvar,
 Så framt hon mig trohet bevisa.

10. Jag qvitterar så gärna detta sällskapet allt,
 Som blifver i tiden bedragen,
 Ut af den som jag trodde i dagarna all,
 Skul blifva af ingen så slagen,
 Ty rikedom det tänkte jag ej at få med dig,
 Men trohet och ärbarhet det har du lofvat
 Men det står ej hos dig at finna. ^{mig:}

11. Nu kan Wisan wäl slutas af den nägaste hand,
Huru trohet och kärlek har stridit,
Om någon skul åstunda få weta hennes namn,
Så står det i wesserna skrifwit,
Och tre äro de, som hennes namn utgör,
A. L. F. som detta tillhör,
Om någon derom skulle fråga.

(Från H. Wessernas saml.)